

ЧЕРВОНА КАЛИНА

Я віру єдину,
Єдину,
Єдину
Узяв, наче пісню
В далекий шлях;
Я вірю в людину,
В людину,
В людину,
Що гілку калини
Тримає в руках.

Червона калино, червона калино,
Хоругва свята непомерклих століть!
Минає-стліває усе бистроплинно, —
А наша червона калина стоїть!

Стаю на коліна,
Коліна,
Коліна,
І землю цілую
Під регіт і свист;
Червона калина,
Калина,
Калина
Дала мені думу,
І душу,
І хист!

Калино, цвіти і палай, — і нікому
Повік не згасити тебе у віках!
Я вірю в безсмертя народу, якому
Червона калина стоїть в головах!

Коли ж я загину,
Загину,
Загину, —
Мені не лежати в чужій землі.
Нехай під калину,
Червону калину
на крилах мене віднесуть журавлі.

І так калинова сопілка у лузі
Тужитиме журно за мною там,
Що я оживу — на розраду друзям,
І дідькові в пику! — на злість ворогам!

Щоб знову — до згину,
До згину,
До згину
Любити розкішну, як вибух, красу!
Я вірю в калину,
Калину,
Калину,
Я — людям запал калиновий несу!

1961

СПОВІДЬ

Мамо,
Ваш син знаменито хворий!
У нього —
пожежа серця!

В. Маяковський

Якось так уже, мамо, склалось:
Вчувши пульсів наших биття,
Ставлять молодості діагноз:
Хворобливе чуття життя.

Мамо, рідна! В тривожнім часі,
Коли спогад серце пече,
Ви снитесь мені дуже часто
Під нервовий стогін ночей.

Ой дитинство латане наше
В ластовинні спалених снів!
У схололій гречаній каші
Пригадається вечір мені...

Ви в'язали мені рукавичку
З шерстяного білого скерцо.
В невеличкому чоловічку
Завмирало од щастя серце.

Я просив почитати казку
Із французьких, німецьких книг.
В саморобній газетній касці
Умоцавсь біля ваших ніг...

З чорнокнижних важких фоліантів,
Знявши готики чорної суть,

Виплітали ви спів про Роландів,
Що блакитних коней пасуть.

І купав я тих коней в росах,
Пас на стернях спалених нив...
Снив усміхненим Кривоносом
І чумацтвом солоним снів.

Вітер гув у ринві сердито,
Морозенко дряпався в стіни,
А ввижалось мені — Афродіта
В хуртовину виходить з піни.

Я дививсь, як щезали дрова,
Заціловані всмак огнем.
Материнська джерельна мова
Заколисувала мене.

Я літав у снах сонцесвітом,
Бився з Гітлером сам на сам...
Розіп'ятий,
кулями вбитий,
Дивовижею воскресав,

І у «штабі» далі од хати
За криницею серед слив,
Люльку вкравши у Гайавати,
Самосад-горлокрут палив...

І у клубах смердючого диму,
Як займалась холодна ніч,
Носа витерши,
Україну
Я на подвиги вів босоніж.

Сни мої у невипитім горі!
Поверніть мені серця зліт!

...Гей, мовчать недосяжні зорі
Мертвим світлом мільйони літ.

Мамо, рідна! Ваш син не хворий,
Не в полоні дрібних каліч!
Просто хоче він з неба зорі
Зняти й вистелить ними ніч!..

1963